

„Otthon a családban mindenki magyarul beszélt. Én azt mondom, hogy a katolikus vallás tartott meg bennünket nyelvünkben, szokásainkban, hagyományainkban. Én megboldogult Salamon Antal pap bácsitól tanultam meg valamilyen szinten magyarul írni és olvasni, ő akkoriban erre is felhasználta a hittanórákat. Aztán 2005-től jöttek a magyar tanárok, Ferencz András és Imre Éva, s hatalmasat változott minden. Amikor elindult a magyar oktatás Kostelegen, indult egy táncsoport is, és én is csatlakoztam hozzájuk, magukhoz vettek, hiába voltam román iskolában. Visszaadták az identitásunkat” – mondja.

„Csángó vagyok”

Az erősen magyar érzelmű, identitásában megerősödött fiatalember – mint nevetve megjegyzi – Sepsiszentgyörgyön „vette észre, hogy csángó”. „Szeredában nem nagyon vevődött észre, nem volt feltűnő, aki nem affektált, úgy beszélt, mint én, de Szentgyörgyön arra lettem figyelmes, hogy a táncgyűttesnél a munkatársaim ismételtetik, amiket mondok, s ekkor erősödött meg bennem, hogy én más vagyok. Csángó vagyok. Szentgyörgyön erősödött meg a hitem is. Sokféle felekezettű ember volt a környezetemben, mások lazasága bennem jobban megerősítette a hitet. Számomra az egyik legfontosabb dolog a vallás. Fontos, hogy higgyünk valamiben, a családomat is így nevelem.”

Az ének a csángónak a mindene

Az időközben földrajz szakos tanári diplomát szerzett Leventét végül Sepsiszentgyörgyről hazacsábították Kostelegre, hiszen volt benne hit és lelkesedés, s nem utolsósorban a népi kultúra iránti elkötelezettség. Amellett hogy a román iskolában tanít, a magyar oktatási program keretében délutánonként foglalkozik a gyermekekkel, a Szellő Egyesület elnöke, és továbbviszi mindazt, ami tizenöt éve újraindult a településen. Hogy meddig? Amíg van egy magyar is a faluban. Sajnos egyre kevesebb a gyermek – jegyzi meg keserűen –, idén huszonkettővel fognak foglalkozni.

„Az ügyesebbeket viszem magammal fellépésekre, kisgyermekként nekem is ez adott szárnyakat, tudom, hogy nekik is sokat jelent. Fontos, hogy a mai világban ezeket

Előadóként közvetlen, humoros, jó kedélyű vagyok – mondja magáról

a fiatalokat megfogjuk, mert vannak dolgok, amik elég hamar elviszik őket másfelé. Úgy gondolom, ha otthonról kapnak egy jó alapot, bármerre is járnak, csak visszatérnek a gyökerekhez. Látom, alig várják, hogy felvegyék a népviseletet s énekeljenek. Az ének a csángónak a mindene” – magyarázza.

Otthon is sokat énekelnek – derül

Vaszi Levente mélységes tisztelettel fordul a hagyományok felé, büszke csángó származására, népviseletére, amiben „kihúzza magát”, értékeli és gyűjti a régit, a hagyományost. „Kallós Zoli bácsi mondta volt, hogy addig vagyunk magyarok, amíg magyarul énekelünk, táncolunk. Én még hozzáfűzném, hogy ameddig magyarul

„Van egy unokatestvérem, az édesanyja román, az édesapja magyar, erősen román érzelműek. Mikor hazértem a műsor után, vártak a gyermekek a kapuban, s ez a gyermek is ott lengette a magyar zászlót a nagy román érzelmeivel. Na, mondom, ez igen, hogy megváltozott a világ, mióta elmentem” – eleveníti fel nevetve. Azóta sokan megfordultak Kostelegen, sokan érkeznek, hogy kezet fogjanak Leventével, hogy hallják énekelni, és persze ez őt is büszkeséggel tölti el.

Hogy milyen ember Vaszi Levente? Tanárként egy kicsit szigorú, mondja, tartanak is egy kicsit tőle a gyerekek, de szeret viccelődni is. Előadóként közvetlen, humoros, jó kedélyű. Az a fajta ember, aki mindig keres, kutakodik, vagy ahogy ő mondja, kosmotol. Édesapaként pedig igyekszik becsületre, tiszteletre tanítani gyermekeit. Persze hogy rájuk, a családjára a legbüszkébb.

Követni az élet rendjét

Nincsenek a földtől elrugaskodott álmái, nem akar egyebet, csak követni az élet rendjét. „Tegyem a dolgomat mind a hivatásom, mind a családi élet terén.

Az a hivatásom, hogy otthon maradjak és segítsen a népemet, a kostelekieket, a csángókat, hogy tegyek a magyarságért, mert helyt kell állni, főleg a végeken.

Gyakran lép fel a különböző székelyföldi fesztiválokon

ki. Büszkén mondja, hogy a négyéves Regina már igen sok népdalt tud, ő már jár a délutáni oktatási programokra, és nagyon szeret besegíteni a Magyar Házban a vendégfogadásba is. Bori lánya hároméves lesz ősszel, Máté pedig – akinek csak Zerkula János zenéjére esik jól az evés – hamarosan egyéves lesz. „Ha azt meghallja, ha sír is, elhallgat” – mondja nevetve a büszke apa.

tapsolunk. Mindezt át lehet adni. Én ha mindennap nem is, de fellépéskor, búcsúkor, ünnepekkor, jeles napokon felveszem a nagyapám mellényét s valami posztó rendet, mert van nekem sok. A gyermekeket is ki tudom szolgálni, télen, mikor fellépésünk van, nem lehet szerény nyári népviseletbe öltözni. Adok nekik posztómellényt, kabátot” – jegyzi meg.

Fölszállott a páva, és ami utána jött

Vaszi Leventét tulajdonképpen 2012-ben ismerhette meg a nagyközönség. Akkor a kosteleki táncsoporttal lépett színpadra, és énekesként is megmutakozott, átütő sikert azonban öt évvel ezelőtt ért el, amikor énekesként közönségdíjas lett. S bár, mint mondja, őt az akkori tanára küldte el, mert magától biztosan nem ment volna, elismeri, hogy nagy lendülettel adott a műsor, megismerték Kosteleteket is és őt is.

Az a hivatásom, hogy otthon maradjak és segítsen a népemet, a kostelekieket, a csángókat, hogy tegyek a magyarságért, mert helyt kell állni, főleg a végeken.” Levente azt mondja, Kostelegen a Magyar Ház olyan, mint a templom, soha nincs bezárva, oda mindig be lehet térni, ott szívesen látnak mindenkit. Sok magyarországi vendégük érkezik, ő szeretettel fogad mindenkit, és ezt érzik is. Sok biztatást kapnak, és ez jólesik.

„Amíg van feladatom ott, úgy gondolom, addig ott kell legyek – mondja. Én szívem szerint, míg a világ, ott lennék, de nem csak tőlem függ. Ha nem lesz gyermek, próbálunk egyebet. De gondolom, akkor is lesz rám szükség. Akkor is marad egy közösség, amellyel kell foglalkozni. Nemcsak a gyermekekről szól a magyar oktatás, hanem mindenkiről, aki magyarul beszél, gondolkodik. Ha egy ember van, akkor is van értelme ennek a munkának. Én még mindig reménykedek abban az útban, ami a faluból Hargita megye felé vezet. Ha azt az utat megcsinálnák nekünk, az lenne a megmentésünk. Akkor minden könnyebb lenne.”

A Fölszállott a pávában, 2014-ben

FOTÓ: GÁLOS M. SAMU/MTVA

